

следва метаморфозите на Аз-а. При нея конфликтът се корени в субективността на героя, която е обект на психоаналитична рефлексия. Разочарован от обективния свят и градените илюзии в него, персонажът се обръща към себе си, но там-вътре, в самия него става драматичната среща на съзнаваното и несъзнаваното, на рационалния образ и архетипа, които непрекъснато излъчват проекции. Словесното и действено поведение на синът - Данаил - се доближава до театралното разиграване на психоаналитичния модел. Подсъзнателната, интуитивна връзка между майката и сина е загатната още в началото на пиесата. Видял Бистра в прегръдката на чужд мъж /оказал се в последствие негов *физически* баща/ Данаил се поддава на агресията и санецияте, тъй като процесът на идентификация с поруганото мъжко достойнство на бащата е много силен. Фигурата на майката заема особено място в света на сина, не толкова във фройдистки смисъл, колкото като емблема на добродетелност и моралност, на един подреден и хармоничен свят на защитеност и уют. Данаил проблематизира отношението си към нея, а с това поставя на изпитание и отношението си към образа на любимата, проблематизира въобще способността си да обича. Реакцията му е твърде показателна в плана на цялостното възприемане на жената - като обект на обожание и възхита, покровителство и защита. Десакрализацията на нейния образ води до разпадане на ценностната система на традиционното семейство, до взривяване на съществуващата представа за брака /" аз вярвах в семейното щастие, а сега не вярвам. То не съществува, поради липсата на съвест у жената. Да, да, не съществува!"/. В теорията на психоанализата "от символна гледна точка, образът, който то / детето, в случая синът - б.м./ изработва за брака на родителите си, е също и една представа за ситуацията в неговия собствен вътрешен свят - родителите, стоящи зад противоположни и конфликтни тенденции в самото него".⁷ Ревността и агресията, болката и разпадането на илюзиите и вярата затварят сина в един хипнотичен свят, изпълнен със страдание. В него образът на майката е амбивалентно раздвоен /устойчив мотив, добре познат от поезията/ между моралната санкция и синов-

7 Самюелз, А., Шортър, Б., Плаут, Ф. *Критически речник на аналитичната философия на К.Г.Юнг*. ЕА. Плевен, 1993, 151